

เทศน์พระ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟัง วันนี้วันอุโบสถ วันอุโบสถนะ อุโบสถคือการสังฆกรรม สังฆกรรมเพื่อความสะอาดของเรา เพื่อความสะอาดของใจ ถ้าเพื่อความสะอาดของใจ ร่างกายต้องทำความสะอาดมันตลอดเวลา เราจะต้องอาบน้ำ เราจะต้องทำความสะอาดร่างกาย แล้วร่างกายมันก็สกปรก เพราะอะไร เพราะมันจับเหงื่อจับโคลนออกมา อันนี้มันเป็นเรื่องของวัตถุที่มันสะอาดไม่ได้ แม้แต่ของสะอาดขนาดไหนนะ คุณดู ทางสิ่งที่เป็นวัตถุ ด้วยโอโหฬาร จะขนาดไหนก็แล้วแต่ มันมีฝุ่นมีผงของมัน ตัวมันเองก็ต้องย่อยสลายของมัน ถึงเวลาแล้วมันก็ชำรุดทรุดโทรมไป เห็นไหม มันไม่มีแก่นสารไร ร่างกายนี้ก็ไม่มีความแก่นสาร ไม่มีแก่นสารเลย

แต่เพราะเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีร่างกายและจิตใจ แล้วเราได้มาบวชเป็นพระเป็นสงฆ์ การบวชเป็นพระเป็นสงฆ์โดยสมมุติสงฆ์ เพราะด้วยศรัทธาความเชื่อ เพราะเรามีศรัทธาความเชื่อ เราถึงได้ไปบวช ได้เป็นเพศของนักบวช

เพศหญิง เพศชาย เพศของสมณะ เพศหญิง-เพศชายเขาก็ต้องเกิดตายไปตามวิภวฏฐะของเขา แต่เพศสมณะ ความสงบของใจต้องมี ต้องมีความสงบของใจ มันถึงจะสมกับเป็นเพศของสมณะ ถ้าสมณะไม่เป็นผู้ทรงธรรมทรงวินัย ใครจะเป็นคนทรง ถ้านักบวชไม่เป็นผู้รับแล้วขณะเข้าศึก เราจะต้องแพ้เข้าศึกตลอดไป เราเป็นนักบวชก็เหมือนกัน เราบวชมาแล้วเราตั้งใจ ตั้งใจเพื่อจะเอาชนะตนเอง

การรบกับเข้าศึก เขาต้องวางแผน เขาต้องฝึกฝนทหารของเขา เขาถึงจะออกรบได้ การรบกับเข้าศึกของเรา เรามีความพร้อมไหม เรามีสติ เรามีสมาธิไหม เรามีปัญญาไหม ปัญญาอย่างนี้เกิดมาจากไหนล่ะ

ต้นไม้มัน เขาปลูกต้นไม้ เขาต้องดูแล เขาต้องถนอมรักษา มันจะโตขึ้นมา ในการบวชของเรา ต้นไม้มันโตมาตั้งแต่วันบวช วันบวชมีศรัทธาความเชื่อมาก แล้วมันก็จะหงอยไป แล้วมันก็จะตายไป ความเชื่อความศรัทธาของเรามันหงอยเหงาเศร้าสร้อยไปตลอดนะ มันไม่เจริญเติบโตขึ้นมา แต่เวลาบวชขึ้นมา บวชวันแรก บวชออกจากโบสถ์มา มีความชุ่มชื่นมาก มีความองอาจกล้าหาญมาก มรรคผลนิพพานอยู่มือเราเลยนะ แต่อยู่ไปๆ ทำไมมันเศร้าสร้อยหงอยเหงาอย่างนี้ล่ะ ต้นไม้เขาถนอมรักษา แล้วมันจะโตต่อไป ไอนี้มันโตแล้วมันเฉาตาย ถ้ามันเฉาตาย เพราะเราไม่มีความตั้งใจ เราไม่ตื่นตัว ถ้าเราไม่ตื่นตัวมันจะเศร้าสร้อยหงอยเหงาไปอย่างนี้ตลอดไป

จิตเสื่อมนะ เวลาทำสมาธิขึ้นมาแล้วจิตมันเสื่อมจะทุกข์มาก ทุกข์เพราะอะไร เพราะเราเคยได้ความสุข เราเคยได้สมบัติ แล้วสมบัติพลัดพรากจากเราไป อันนี้มันเป็นอนิจจัง เพราะอะไร เพราะมันเป็นขั้นของสมณะ แต่ถ้าขั้นของปัญญามันเกิด ถ้ามันเกิดขึ้นมามันชำระความสะอาดของมันบ่อยครั้งเข้าๆ มันจะเข้าไปทำความสะอาดของใจ

การทำความสะอาดของใจมันต้องใช้ใจทำความสะอาด สิ่งที่เครื่องอยู่อาศัยมันเป็นเครื่องอยู่อาศัย อย่าไปบ้ำกับมัน สิ่งที่เครื่องอยู่อาศัย ข้อวัตรปฏิบัติ เราดูแลรักษาเท่านั้น บ้ำกับมันคือไปแบกรับภาระเป็นทุกข์เป็นยาก แต่อาศัยมัน ไม่ได้ไปบ้ำกับมัน อยู่กับมัน เราต้องอาศัยมัน ฝนตกแดดออก เราต้องมีที่พึ่งที่อาศัย ถ้าเรามีที่พึ่งที่อาศัย เราทำข้อวัตรปฏิบัติก็เพื่อสิ่งอาศัยนี้ ถ้าเรามีข้อวัตรปฏิบัติของสิ่งนั้นจะไม่ชำระหลุดโรคมหอก สิ่งของมันจะชำระหลุดโรคมเพราะไม่มีใครดูแลรักษามัน กุฏิวิหาร ถ้าเขาสร้างดีขนาดไหน แล้วไม่มีใครดูแล ปีสองปีมันก็เสื่อมสภาพแล้ว กระจต้อบ ห้องหอ มันมุงด้วยใบจาก มุงด้วยหญ้าคา อยู่แล้วมันไม่เคยพัง เพราะเราซ่อมรักษามันตลอดไป เห็นไหม

ไม่ต้องไปตื่นกับมัน ของที่เราจะดูแลรักษาก็ดูแลรักษาจากข้างนอก เราแก่อาศัย ของอาศัย เราอย่าไปจริงจังกับมันจนเกินไปนัก ถ้ามันจริงจังจนเกินไปนัก มันถึงเวลาการประพาศปฏิบัติของเราไป แต่ถ้าเป็นข้อวัตรปฏิบัติ มันเป็นการฝึกใจ ข้อวัตรปฏิบัติ การบำรุงรักษาวัตถุนี้แหละ แต่มันเป็นการออกไปจากหัวใจ

หัวใจเราบำรุงรักษามัน หัวใจออกไปเคลื่อนไหว เพื่อให้หัวใจมันเห็นความหยาบความละเอียดของมัน สิ่งใดชำระหลุดโรคม สิ่งใดควรจะแก้ไข สิ่งใดควรจะถนอมรักษา การรักษาจาก

ภายนอกมันก็คือการรักษาใจ เพราะการรักษาใจ ใจมันเป็นคนแสวงหา เป็นคนมองว่าสิ่งนี้ชำรุดทรุดโทรม มันรั่วมันซึมที่ไหน ของมันต้องแก้ไขที่ไหน นี่มันเป็นการแก้ไขไปจากใจ ข้อวัตรปฏิบัติเพื่อรักษาใจ เพื่อกลับมาที่ใจ ถ้ากลับมาที่ใจ ต้นไม้มันจะเจริญขึ้นมาตรงนี้

แต่ถ้าเราไปบำรุงรักษา เราไปดูแลมัน มันเป็นการหยอหยงแสว่าสร้อย จิตมันเสื่อม แต่ถ้าเราไปบ้ำกับมัน เราไปจริงจังกับมันจนเกินไป มันเป็นใหญ่กับเรา เราเป็นขี้ขำมันไป

ดูทางโลกเขาสี เขาสร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นมาหาศาลขนาดไหน เวลาเขาใช้นอน ที่นอนเขาแค่ห้องนอนเขาห้องเดียวเท่านั้นนะ นี่ก็เหมือนกัน การใช้อาศัยของเรา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ภิกษุเราไม่ใช่กินเพื่อเกียรติ ไม่ใช่กินเพื่อกาม กินเพื่อดำรงชีวิต โลกเขากินเพื่อเกียรติ กินเพื่อกาม กินเพื่อดำรงชีวิต กินเพื่อศักดิ์ศรี กินเพื่ออะไร โลกเขาก็เลยกินกัน ก็เลยกลายเป็นทฤษฎีมานะเป็นการแข่งขันกัน

ไอ้เราฉันทเข้าไป ยัดใส่ปากไป ลงไปในกระเพาะก็แค่พอดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ ถ้ามันเป็นการดำรงชีวิต มันรู้จัก นี่มีคุณค่า มีคุณค่าเพราะอะไร เพราะมันเห็นคุณค่าของชีวิต แต่ข้าวเปล่าๆ แคน้ำก็ดำรงชีวิตได้แล้ว การดำรงชีวิตอย่างนี้ ดำรงชีวิตเพื่ออะไร? ก็เพื่อเห็นภัย แต่ถ้าไปเห็นสิ่งอื่นมีคุณค่ากับมันนะ นี่กิเลสมันจี๋หัวแล้ว กิเลสมันจะจี๋หัวเรา ถ้าเราไปยอมจำนนกับมัน ถ้าเราไม่เข้าใจมัน กิเลสมันจี๋หัวไปทั้งนั้นนะ

ในมือเรามันมีทั้งฝ่ามือและมีมือ มีหน้ามือและหลังมือ มือของเรา เราจะไม่เห็นเลย เราจะมองสิ่งใดละ ยกขึ้นมาเห็นมือ หน้ามือ หลังมือ ยกขึ้นมา ตรงไหนละ ถ้าเราไปยึดมั่นถือมั่นมัน สิ่งนี้มันจะจี๋คอเรานะ นี่กิเลสจี๋คอตัว ตัวยังไม่รู้ตัวเลย แล้วจะมาชำระกิเลส

การอยู่ของเรา การอยู่ในธรรมวินัย มันต้องมีสติสัมปชัญญะ การมีสติสัมปชัญญะมันจะย้อนกลับมาที่ตัวเรา นี่หน้าที่ของเรา หน้าที่ของเรา ดูที่หัวใจของเรา ทุกคนมาแก้ไขหัวใจ หน้าที่ของเราคือหัวใจของเรามันทุกข์มันยากไหม แล้วเวลามันเกิดขึ้นมา ไม่เข้าใจอะไรเลย เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอ หน้าที่รักษาก็ไปอยู่ที่หมอ หมอจะรักษาให้เราหาย แต่เวลาเจ็บทุกข์หัวใจ หมอก็รักษาแต่เรื่องของความเจ็บไข้ได้ป่วย แต่เรื่องหัวใจรักษาไม่ได้

เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอ ขาดเหลืออะไรก็ไปหาทางโลกเขา สิ่งเข้ามา ของมีอะไร สิ่งเข้ามา แต่หัวใจมันพร้อมอยู่ตลอดเวลา สิ่งไม่มีวันเต็มหรือ คนสั่งสั่งขนาดไหนก็ไม่พอใจ ถ้ามันไม่พอใจ หัวใจมันบอกพร้อมใจ มันต้องรักษาที่ใจ ถ้าใจมันเต็มขึ้นมาแล้ว สิ่งนั้นแค่อาศัย มันไม่ต้องไปแสวงหา มันมาก แค่ปัจจัยเครื่องอาศัย ไม่ต้องแสวงหามันมาให้มันเป็นภาระหรือ ไม่ต้องเป็นภาระหรือ สิ่งที่เป็นภาระเพราะอะไร เพราะเราไปจริงจังกับมันจนเกินไป แต่เราทิ้งเรื่องของข้อวัตรปฏิบัติ ทิ้งเรื่องของหัวใจ ถ้าเราไปทิ้งตรงนี้แล้ว เราไม่เห็นคุณค่าของธรรมเลย

ธรรมมันอยู่ที่ใจ ธรรมมันสัมผัสที่ใจ ผู้พระไตรปิฎกทั้งหมด วิชาการทั้งหมดชี้เข้ามาที่ใจ ชี้เข้ามาที่ความรู้สึกนี้ แต่เราเอาความรู้สึกนี้ออกไปหาวิธีการ คุณดี มันสั่งได้หมดเลย ทุกอย่างสั่งได้หมด ฉะนั้นใหญ่โตมาก ฉะนั้นมีอำนาจวาสนามาก ในประเทศไทยไม่มีก็สั่งจากเมืองนอกเข้ามาก็ได้ สั่งที่ไหนมาก็ได้ทั้งนั้นนะ นี่มันบอกพร้อม

ถ้ามันอิ่มเต็ม ไม่ต้องสั่งเลย หาเอาจากความเป็นอยู่ของเราแน่ละ หาเอาจากในที่อยู่อาศัยเรา นี่ ปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ ขำน้ำต่างๆ หาได้ทั้งนั้นนะ หาเอาที่นี่ มันจะมีคุณค่าไม่มีคุณค่า มันหาจากมือเรา นี่ของบริสุทธิ์ผุดผ่อง มันจะมีอะไรบริสุทธิ์เท่ากับสัมมาอาชีวะ การบิณฑบาตเลี้ยงชีพ เพราะเขาได้มาด้วยความบริสุทธิ์ของเขา เขาเทิดทูนใส่หัว เขาอธิษฐานของเขา เขาอธิษฐานว่าขอให้เขามีความสุขของเขา อาหาร ปัจจัยเครื่องอาศัย ใส่บาตรไป มันบริสุทธิ์ผุดผ่องนะ

ทางโลกเขา เขาไปโรงแรม เขาจองห้องโรงแรมเลย เวลาเข้าไปกินยังต้องจ่ายเงิน มันเป็นเรื่อง มันสะอาดบริสุทธิ์ขนาดไหน นั่นเขาหลอกกัน เขาแต่งกัน ของเรามันสะอาดจากความรู้สึก สะอาดจากเจตนา เจตนาของคนใส่ เขาเจตนาบริสุทธิ์ของเขา เขาทูนใส่กระหม่อม แล้วเขาใส่บาตรเรามา มันจะมีคุณค่าหรือไม่มีคุณค่า มันสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่องมากเลย สัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีพชอบ ถ้าเลี้ยงชีพชอบขึ้นมา ความสะอาดบริสุทธิ์ของเราเกิดจากที่นี่ ปัจจัยเครื่องอาศัยเกิดจากเรา อยู่กับเรา สิ่งที่เราอาศัยกับเรา เราอยู่กับเรา เราสะอาดกับเรา ถ้าสิ่งนี้มันสะอาดขึ้นมา มันจะมีความสุข มันเป็นอิสระเสรีภาพ เป็นอิสระมาก ไม่เป็นข้าใครเลย ไม่ต้องเป็นข้าของใคร ไม่ต้องให้ใครมาบังคับบัญชา ทุคงค์วัตรมีความสุขมาก เราจะไม่เข้าไปในบ้านของใครเลย

คูตี พระในสมัยพุทธกาลไปฉันในบ้านของโยม เขาเป็นนายช่างเจียรระโน เขาเอาเพชรมาให้เจียรระโน มีอณะทำอาหารอยู่มันและเลือด ไปจับแก้วจับเพชรแล้ววางไว้ นกกระเรียนมันเห็นเข้ามันมากินไป นี่เป็นแก้วของกษัตริย์

นายช่างเจียรระโนมาถึง มาถามสมณะ “ไปไหน แก้วนั้นไปไหน”

“ไม่เห็น ไม่เห็น”

มีอยู่ ๒ คน ไม่เห็น ก็ต้องค้นเอามาให้ได้ เอาเชือกรัดคอเลย รัดคอจนขนาดที่ว่าอาเจียนออกมาเป็นโลหิตเลย นกกระเรียนนั้นมันมากินเลือดนั้น ภิกษุเห็นนกมันกินเลือดนั้น นายช่างนั้นโมโหมาก เตะจนนกนั้นตาย พอนกตาย ภิกษุก็บอกว่า “หยุดก่อน หยุดก่อน คูตี นกนั้นตายหรือยัง”

“ตายแล้ว ตายแล้ว”

“นกกระเรียนมันกินไป”

ผ่าห้องออกมา แก้วอยู่ในนั้น พระองค์นั้นสลดสังเวชมาก การเข้าไปในเรือนของเขามีโทษเป็นอย่างนี้ มันมีภัยทั้งนั้น เห็นไหม การรูดวงควัตรของเรา เราบิณฑบาตไป เราไม่เข้าไปในบ้านของเขา ไม่เข้าไปในบ้านของใคร ไม่เป็นจี๊ข้าของใคร ไม่ต้องให้ใครมาบังคับบัญชา ถ้าเราจะบริหารจัดการจนเป็นจี๊ข้าของมัน เราจะต้องยอมจำนนกับทุกๆ คนไป ยอมจำนนกับกิเลสของตัวเองก่อน กิเลสของตัวเองมันอยากออกไปข้างนอก มันอยากออกไปรับรู้ อยากออกไปบริหารจัดการ แต่มันไม่คิดเลยว่า มันจะบริหารจัดการกิเลสในหัวใจของตัวเอง

กิเลสในหัวใจของตัวนี้บริหารจัดการมันไม่เป็น แต่เรื่องบริหารจัดการจากภายนอก เขาศึกษากัน เขาเรียนกัน เขาจ้างกันได้ คูตี เดียวนี้มีผู้บริหารจัดการ บริษัทต่างๆ เขารับผิดชอบทั้งนั้น เขารับเหมาให้หมดเลย ทำให้หมดเลย ขอให้มีส่วนจ่ายอย่างเดียว แล้วมันมีคุณค่าอะไรขึ้นมา มันเป็นโลกธุรกิจ แต่โลกของน้ำใจ โลกของสัมมาอาชีวะ โลกของความคำริชชอบความเห็นชอบ มันออกมาจากความรู้สึก ออกมาจากเจตนา มันไม่ได้ออกมาจากธุรกิจ ออกมาจากการจ้างวาน มันออกมาจาก

ความพอใจ ภาชนะที่จะใส่ธรรมคือหัวใจที่มันพอใจ ถ้ามันพอใจ มันไปสัมผัสกับความรู้สึกอันนั้น นี่สัมผัสมาอาชีวะ ปัจจัยเครื่องอาศัยของเราเกิดจากที่นี่ หาเอาที่นี่

ความเป็นอยู่ คุณติ สมัยพุทธกาล นิสสัย ๔ อกรณียกิจ ๔ บิณฑบาตเลี้ยงชีพ อยู่ในเรือนว่าง นั่งน้ำมูตรเน่า เวลาปัจจัยเครื่องอาศัย กิจที่ควรทำและไม่ควรทำ กิจที่ไม่ควรทำก็แค่นี้เอง ถ้าแค่นี้เองแล้วมันอยู่ได้ไหมล่ะ มันอยู่ไม่ได้เพราะมันคิดคั่น มันคิดออกไปรอบโลก คุณติ จะไปเผยแผ่ธรรมะ จะไปเที่ยวต่างประเทศกัน จะไปเผยแผ่ธรรม กิเลสเต็มหัวใจ เอากิเลสไปเผยแผ่สิ กิเลสทั้งนั้นนะ กิเลสในหัวใจ ตัณหาความทะยานอยากออกไปเผยแผ่ จะเป็นใหญ่เป็นโตให้เขายอมรับไง ทำไมต้องยอมรับล่ะ แล้วตัวเองยอมรับตัวเองได้ไหม

ถ้าตัวเองยอมรับตัวเองได้ ตัวเองก็เห็นกิเลสของตัวเอง ถ้าเห็นกิเลสของตัวเอง ทำไมตะกี้ทำไมไม่รักษา ทำไมไม่แก้ไข ถ้ามันแก้ไขที่นี่ ถ้ามันย้อนกลับมาแก้ไขที่เรา สิ่งของมันแก้ไขที่เรา ต้องการให้ใครยอมรับ? ไม่ต้องการให้ยอมรับหรอก เรารับตัวเราเองได้ไหม เรายังรับตัวเองไม่ได้เลย ถ้าเราเห็นความผิดพลาดในหัวใจ ใครก็เห็นทั้งนั้นนะ ถ้าเราเห็นความผิดพลาดในหัวใจ มันเกิดจากอะไรล่ะ? เกิดจากธรรมนี่ไง

เวลาเกิดจากธรรม เวลาลงอุโบสถกัน สังฆกรรม ความสะอาดของใคร สังฆะคือสมมุติสงฆ์รวมกัน ๔ องค์ขึ้นไปเป็นสงฆ์ ต้องทำอุโบสถ บุคคลอุโบสถ ฌณอุโบสถ สังฆอุโบสถ ถ้าสังฆอุโบสถในสังฆะนั้นมีความสะอาดบริสุทธิ์ขนาดไหนนั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่ความสะอาดบริสุทธิ์มันเกิดจากเรานะ

พระสงฆ์เกิดจากใคร? สงฆ์เกิดจากสมมุติสงฆ์ที่เรานั่งกันอยู่นี้ ถ้านั่งอยู่นี้มันมีความสะอาดบริสุทธิ์ในตัวมากน้อยขนาดไหน เวลาสวดปาฏิโมกข์มา สะกิดกันว่า ผิดข้อนั้นๆ เดี่ยวต้องปลงอาบัติๆ อาบัติเบาที่ปลงได้ อาบัติหนัก ครุอาบัติที่ปลงไม่ได้ ตั้งแต่สังฆาติเสสขึ้นไป เป็นสังฆะ สังฆะคืออำนาจของสงฆ์ อำนาจของสังฆะ สังฆะเป็นผู้มอบอำนาจ จะสะอาดบริสุทธิ์จากสังฆะ แต่ถ้าเป็นอาบัติเบา เราปลงกันระหว่างบุคคล ยอมรับ ประกาศความผิดของตัวเอง ประกาศไป

สติลัพท์พรามาส ความลุ่มลุ่มในศีล ถ้าความลุ่มลุ่มในศีล มันมีความผิดพลาด พระโศคาบัน
ขึ้นไปไม่ลุ่มลุ่มในศีล ไม่ลุ่มลุ่มในศีลตรงไหนล่ะ เพราะมันรู้แจ้ง รู้แจ้งจากหัวใจ ไม่สติลัพท์พรา
มาส เพราะอะไร เพราะสิ่งนั้นมันเป็นเครื่องดำเนินพาเรามา จิตนี้มันจะพัฒนาขึ้นมาจากปุถุชน กัด
ขานปุถุชน โศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล

ปุถุชน คนหนาด้วยกิเลส ไม่รู้จักตัวเองเลย ควบคุมตัวเองไม่ได้ อารมณ์ก็ควบคุมไม่ได้
ความรู้สึกก็ควบคุมไม่ได้ ให้กิเลสมันชักนำตลอดไป

กัดขานปุถุชน เห็นโทษของรูป รส กลิ่น เสียง

สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเป็นรูปทั้งนั้น เสียงนี้เสียงนิทานสรรเสริญ เสียง ขอมรับหรือไม่
ขอมรับ ลากสักการะ ลากคือสิ่งที่เป็นวัตถุที่เขาเอามาถวาย ถ้าเขาไม่มีสักการะ เขาไม่ขอมจ้านกับเรา
เขาไม่ฟังเรา ก็ไม่ยอมยกได้เขากันนะ

สักการะมันเป็นนามธรรม แต่มันยังอยากได้มากกว่าลาภอีก เพราะลาภเป็นวัตถุใช้ใหม่ ลาภ
เราแสวงหาก็ได้ คุณติ คุณพระที่เขาไปแสวงหากันเรื่องของวัตถุสิ วัตถุต่างๆ มาเพื่อเขา ถ้าเพื่อสักการะ
สักการะเป็นการขอมรับ ต้องสั่งให้ขอมรับ อยากมีลูกศิษย์ลูกหามากๆ นี่การขอมรับสักการะ

ลากสักการะฆ่าโมฆบุรุษ คนมัน โง่ ของมันอยู่ข้างนอก เอามาจับหัวตัวเองได้อย่างไร ของมันอยู่
ข้างนอก เอามาจับหัวตัวเองให้ตัวเองขอมจ้านกับมัน แล้วตัวเองก็เป็นขี้ข้ากับตัวเอง เพราะต้องการให้
เขาขอมรับนับถือ ก็ต้องไปแสวงหาสิ่งนั้นให้เขาขอมรับนับถือ แล้วทำไมต้องให้เขาขอมรับนับถือล่ะ
นี่โมฆบุรุษ มันฆ่าทั้งนอกฆ่าทั้งใน ออกไปข้างนอกก็ไปหาข้างนอก หากข้างในก็อยู่ข้างใน แล้ว
ข้างในนี้ทำไมไม่จัดการมัน

จัดการมันลงไป ถ้าจัดการมันลงไป นี่ความบริสุทธิ์ของสังฆะที่นั่งกันอยู่ที่นี่ มันสะอาดเข้ามา
จากภายใน ถ้าสะอาดเข้ามาจากภายใน คุณติ น้ำที่มันไม่พร่อง มันก็ไม่มีเสียงดัง น้ำถ้ามันพร่อง เสียงมัน
ดังมาก แล้วเขาไม่ขอมรับว่าเสียงมันดังมาจากน้ำขวดนั้น จากน้ำขวดนั้นก็คือใจดวงนั้นไง ถ้าใจดวง
นั้นมันพร่องอยู่ มันก็มีเสียงดังของมัน แต่เราไม่ได้ยินนะ แต่กิริยาการแสดงออกเป็นการแสดงออก

ของใจทั้งนั้นนะ ใจแสดงออกมาขนาดไหน กิเลสแสดงออกมาจากใจ สิ่งใดเคลื่อนไหวไป ใจมันแสดงออก การแสดงออกอย่างนั้น ใครเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ล่ะ

แม้แต่ทางศาลอาญาเขายังบอกเลย การกระทำนี้สื่อเจตนา เจตนามาจากไหน ถ้าเจตนามันพร่อง เจตนามันเสีย เจตนามันต้องการสักการะ มันก็ต้องทำสภาวะแบบนั้น แล้วทำไมเพื่อใคร? ก็ทำมาเพื่อกิเลส ถ้าเพื่อกิเลส กิเลสมันอยู่ที่ไหน? ก็กิเลสมันอยู่ที่ความเร้าของใจ มันต้องการ มันบกพร่องอยู่ที่นี่ มันต้องการหาสิ่งนั้นมา หาสิ่งนั้นมาเพื่อให้เขาอมรับ

แต่ถ้ามันเป็นธรรมล่ะ เป็นธรรม มันเต็มอยู่ มันก็ธรรมเหมือนกัน ธรรมเหมือนกันนะ แต่ธรรมอันหนึ่งมันพร่อง ธรรมอันหนึ่งมันต้องการการยอมรับ ธรรมอันหนึ่งทำเป็นหน้าที่ใ้ หน้าที่รับผิดชอบ สอุปาทิเสสนิพพาน เศษส่วนของจิต ความรู้สึก ความคิด

ที่เขาบอกว่า “ความคิดหยุดไม่ได้ ความคิดหยุดไม่ได้”

ความคิดมันสะอาดได้นะ ความคิด พระอรหันต์ก็มีความคิด ความคิดไม่มีอวิชชา แต่ความคิดของเรามันมีอวิชชาทั้งนั้น ความคิดของเรา ความคิดอย่างนี้มันเป็นความคิดของมาร ภรา หนว **ปญฺจกฺขุชา** ชั้น ๕ ที่สะอาดกับชั้น ๕ ที่เป็นชั้นของมาร ชั้นมาร กิเลสมาร สิ่งที่เป็นมารขึ้นมา มันคิดออกมา ความคิดอันนี้มันออกมา มันพร่องมา มันก็ออกไปทำลายเขา มันทำลายเขานะ แต่มันไม่คิดเป็นมรรคเลย

ถ้าเป็นมรรค มันเข้ามาทำลายเรา มันต้องทำลายเรา มรรคจะเข้ามาทำลายเรา

หน้าที่การงานเป็นหน้าที่การงาน คุณิ ความคิดของพระอรหันต์ก็มี ความคิดเขาก็มี จิตพระอรหันต์เป็นสิ่งที่ป็นธรรมธาตุ สิ่งที่เป็นธรรมธาตุ ความรู้สึกเฉยๆ นิพพานทรงอยู่ที่ไหน? ทรงอยู่ในใจของครูบาอาจารย์ เวลามันสววยอารมณ์ออกมา ความสววยเพราะจิตมันเป็นธรรมธาตุ ธรรมธาตุนี้มันไม่ใช่มาร ไม่ใช่ธรรมขโมย ธรรมไปขโมยมา ธรรมไปดู่มามันเป็นธรรมของใคร? ธรรมของกิเลสทั้งนั้นนะ แสดงออกมามันแสดงออกโดยกิเลส

แต่ถ้าเป็นธรรมชาติ ชาติเป็นธรรม มันเป็นธรรมะ ธรรมะมันออกมา มันมีอัตโนมัตติ มีสติ
ออกมา มันมีสติ มันเสวยอารมณ์ มันเข้าใจหมด

ความคิดก็มี การกระทำก็มี การกระทำมีทั้งนั้นแหละ แต่การกระทำโดยกิเลส การกระทำโดย
การเหยียบย่ำ การกระทำโดยลากสักการะ มันกระทำเพื่อบูชากิเลส

แต่การกระทำโดยธรรม การกระทำของครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ท่านทำออกไปท่านทำเพื่อ
ประโยชน์ใจ มันไม่เป็นประโยชน์กับตัวท่านนะ มันเป็นประโยชน์กับศาสนา มันเป็นประโยชน์
กับสังฆะ สังฆะเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ นี่ผู้บริหารจัดการ จัดการเพื่อความอยู่สะดวกสบาย สร้างวัด
สร้างวาขึ้นมา สงฆ์จาก ๔ ทิศ ที่ยังไม่ได้มา ขอให้มาเถิด ที่มาแล้วก็ขอให้อยู่ในความสบาย

ความสบายมันเกิดจากอะไร? เกิดจากทฤษฎีเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน การประพฤติปฏิบัติ
เสมอกัน ถ้าทฤษฎีมันต่างกัน ทฤษฎีมันขัดแย้งกัน มันจะมีความสุขได้อย่างไรละ ศีลจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่
ด้วยกันนานๆ ธรรมะจะรู้ได้ต่อเมื่อแสดงธรรม ธรรมะจะรู้ได้ต่อเมื่อการอ้าปากออกมา มันเปิดอกนะ
ออกนั้นนะความจริง ความจริงในหัวใจมันไม่เคยกลัวสิ่งใดเลย

แต่ความจำ ความจำมันกลัวมาก “อย่าถามฉันนะ ฉันรู้ได้แค่นี้” พูดได้ด้วยขอบเขตของความจำ
อย่าถามออกนอกกลุ่มนอกทางนะ เพราะถ้าออกนอกทางมันพูดไม่ได้ แต่ถ้าเป็นความจริง ขอให้พูดมา
ขอให้ถามมาเถิด นี่ความจริง ความจริงมันเกิดมาจากใจ ถ้าความจริงมันเกิดมาจากใจ อะไรเป็นความ
จริง

โลกวัตถุไม่มีสิ่งใดเป็นความจริงเลย จะเจริญขนาดไหน โลกนี้เป็นอนิจจัง มันจะอยู่ในสภาพ
ของโลก ชาติ ๔ แต่สิ่งที่สมมุติขึ้นมาเป็นรูป เวลาเขาสร้างสิ่งใดๆ ขึ้นมา เขาต้องสร้างขึ้นมาเป็น
รูปลักษณะ จะเป็นรูปสิ่งนั้นๆ สิ่งนั้นคงที่อยู่ไม่ได้ มันต้องแปรสภาพตลอดไป สิ่งที่แปรสภาพ
ตลอดไป กลับไปสู่สภาวะเดิมของเขา เป็นชาติ ๔ เท่านั้น ชาติ ๔ ต้องแปรสภาพไป พระศรีอริย
เมตไตรยจะมาตรัสรู้ไปข้างหน้า ครูบาอาจารย์ อนาคตวงศ์จะมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ตลอดไป สิ่งนี้
ตรัสรู้ที่ไหน

เวลาตรัสรู้ขึ้นมา สมมุติ ชาติมันเป็นชาติเฉยๆ มันก็ต้องแปรสภาพของมันไป แต่เวลาร่างกายของมนุษย์ พระศรีอริยเมตไตรยคือใครล่ะ ก็จิตมันยังไปเกิดในภพภพ เกิดในภพภพก็เป็นมนุษย์อย่างเรานี่

จิตนี้มันสร้างโลกตลอดเวลา มนุษย์คนหนึ่งชาติหนึ่ง มันก็สร้างโลกโลกหนึ่ง เกิดภพใดก็สร้างโลกโลกหนึ่ง โลกมันหมุนไปตลอดเวลา สิ่งมหัศจรรย์คือหัวใจ มันจะเกิดตายๆ เกิดตายไปสภาวะแบบนั้น แต่โลกที่มันหมุนเวียนเปลี่ยนไป เราอาศัยมันเท่านั้น โลกเจริญๆ เจริญโดยคนตาบอดนะ เขาเจริญทางวัตถุ เขาว่าเจริญขนาดไหน อะไรสร้างมา? เทคโนโลยีสร้างมา การเจริญต่อยอดกันไป สิ่งที่อยู่ๆ ก็หายไป ถึงที่สุดแล้วมันสิ้นสุด มันจบนะ คุณดูกระบวนการของเศรษฐศาสตร์ ในเมื่อมีการเจริญก็ต้องมีเสื่อมไป การเสื่อมค่าและการเจริญค่าของมัน แล้วเจริญค่าเสื่อมค่ามันไปถึงขนาดไหนล่ะ

พลังงานที่สร้างมา คุณ โฟมสร้างมา สร้างมาเพื่อความสะดวกสบาย เดียวนี้ห้ามใช้นะ เพราะมันทำลายสิ่งแวดล้อม เครื่องยนต์กลไกสร้างขึ้นมาเพื่อใช้พลังงาน กำลังจะคิดว่าสิ่งที่ใช้พลังงานนี้ถึงที่สุดก็สร้างขึ้นมาฆ่าตัวเอง สร้างขึ้นมาเพื่อทำลายสิ่งแวดล้อม สร้างขึ้นมาเพื่อพลาญโลกไง นี่ความคิดของโลกเป็นอย่างนั้นนะ

แต่ความคิดของธรรม คุณ ความคิดของเราสร้างขึ้นมาเพื่อใคร? สร้างขึ้นมาเพื่อฆ่ากิเลส ฆ่าค้นหาความทะยานอยาก มันไปทำลายใครล่ะ มันไปทำลายกิเลสในหัวใจเราใช่ไหม ถ้ามันทำลายกิเลสในหัวใจเรา ทำไมเราไม่คิดทำ ถ้าทำอย่างนี้ขึ้นมา โลกมันจะมีความสงบร่มเย็นไหม ถ้ามันทำลาย ถ้าโลกนี้เป็นพระอรหันต์ทั้งหมดเลย โอ้โฮ! โลกจะร่มเย็นเป็นสุขมาก ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างมีความสุข ต่างคนต่างไม่เบียดเบียนกันเลย มันจะมีความสุขขนาดไหน นี่การสร้างโดยธรรม

ถ้าการสร้างโดยธรรม ย้อนกลับมาที่เรานะ ต้องตั้งสติแล้วสร้างธรรมขึ้นมาในหัวใจ ธรรมของเราในหัวใจนี้สร้างมันขึ้นมา สมาธิธรรม-ปัญญาธรรม สมาธิธรรม-ปัญญาธรรมนี่ยังเป็นอนิจจังอยู่ เป็นไตรลักษณ์ สิ่งนี้เป็นไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ฆ่าไตรลักษณ์ เพราะความคิดความเกิดมันก็เป็นไตรลักษณ์อยู่แล้ว คุณชีวิตเราก็เป็นไตรลักษณ์ ชั่วคราวทั้งนั้นนะ การเกิดขึ้นมาเป็นไตรลักษณ์ โดยตัวมันเองเป็นนะ แต่โดยธรรมไม่เคยเห็น สิ่งที่มีมันเป็นอยู่กับเรา แต่เราไม่เคยเห็นมันเลย แล้วไม่รู้จักมันเลย แล้วทำมันไม่ได้เลย ทั้งๆ ที่อยู่กับเรา ของอยู่กับเรา เหมือนกับเล่นของเลย เทียวไปทำให้เขาดู “ไอ้มัน

คืออะไร 'อันนี้คืออะไร' ก็ของตัวเอง ทำไมเราไม่รู้ 'ไม่รู้' เพราะมันเป็นอวิชา 'ไม่รู้' เพราะมันไม่มีความจริงใจ ถ้ามีความจริงใจ มีการกระทำขึ้นมา ครูบาอาจารย์เราไม่มีหรือ ทำไมเราไม่มีเหตุผล ป่วยไข้ก็ไปโรงพยาบาลสิ หมอเขาจะตรวจดูเราว่าเราเป็นโรคอะไร แล้วเราป่วย ทำไมเราไม่ไปหาหมอ

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่กับครูบาอาจารย์ ทำไมจะไม่รู้ว่านี่คืออะไร อันนี้คืออะไร ทำไมเราไม่แก้ไข ทำไมไม่แก้ไข ทำไมไม่รักษา ไปนอนจมอยู่กับมันทำไม เวลาเป็นผีเป็นหนอง ทำไมไม่ปล่อยให้มันเนาให้มันเพาะไปละ ทำไมต้องรักษามัน เป็นผีเป็นหนองยังรีบเอายาใส่เลย กลัวมันจะลาม แต่เวลากิเลสมันตุมหัวอยู่นี้ มันทุกข์อยู่นี้ นอนจมขี้อยู่นี้ นอนจมคลุกอยู่กับมัน หัวใจนอนจมอยู่กับกิเลส มันนอนจมขี้อยู่ ทำไมไม่รักษา ทำไมไม่ขวนขวาย ทำไมไม่มีการกระทำ ไปนอนจมอยู่กับมันทำไม เวลาสิ่งข้างนอกเป็นของสกปรกยังรังเกียจมัน ต้องทำความสะอาดมัน ต้องล้างมัน แต่ใจทำไมไม่ล้าง ทำไมไม่ทำ

ถ้ามันทำขึ้นมา ธรรมะ จะเห็นคุณค่าของมันนะ เราเป็นศากยบุตร เราเป็นนักรบ เราจะรบกับกิเลส แล้วกิเลสมันอยู่กับใคร กิเลสของโยมหรือ ต้องไปแก้ไขโยมเขาหรือ โยมเขาเป็นคฤหัสถ์ เขาก็อยู่ทำอาชีพของเขา เขาก็ทำมาหากินของเขาไป ถ้าเขามีปัญญา เขามีศรัทธาของเขา เขาก็จะบวช เขาก็จะชำระกิเลสเหมือนกัน มันหน้าที่ของเขา ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา หน้าที่ของเรา ใจของเราทำไมไม่ดู มันทำเสร็จแล้วไข้ไหม ใจของเราไม่มีกิเลสเลยหรือ ถึงต้องไปยุ่งกับคนอื่น หน้าที่ของตัวทำไมไม่ทำ กิเลสในหัวใจทำไมไม่รักษา หน้าที่ของเขาเป็นหน้าที่ของเขา

ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่ วัดก็คือวัด เราเป็นพระ มีข้อวัตรปฏิบัติ ถ้ามีข้อวัตรปฏิบัติ เราทำตามหน้าที่ของเรา สอนโดยไม่ต้องสอน ไม่ต้องสอนเขาหรอก ไม่ต้องไปยุ่งกับเขาหรอก ดำรงชีวิตให้อยู่ในศีลในธรรม ชีวิตนี้ดำรงชีวิตของเราให้อยู่ในศีลในธรรม หน้าที่ของเราทำตามหน้าที่ เขาเห็น ทุกคนมีตา แต่เขาจะพูดออกมาหรือไม่พูดออกมานั้นคือการยอมรับ การยอมรับคืออำนาจวาสนา อำนาจวาสนาของเขา ถ้าเขายอมรับเรา เขาจะเชิดชูเราเอง ถ้าเขาไม่ยอมรับเรา เขาเก็บไว้ในหัวใจ ต่อหน้าเคารพนบนอบทั้งนั้นละ แต่ลับหลังเขาอยากให้เราไปไกลๆ เลย เขาไม่ต้องการรับรู้ด้วย แล้วมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย ถ้าเราไม่รักษาตัวเรา ถ้าเราไม่รักษาใจของเรา

เราต้องกลับมารักษาใจของเรานะ ธรรมะมันอยู่ที่นี้ สอนโดยไม่ต้องสอน ไม่ต้องสอนเขา หรอก เราอยู่กับเรา ถ้ายังไปสอนเขา เขาจะวิงวอนนะ ยิ่งจะไปสอนใคร ยิ่งจะต้องการให้เขายอมรับ จะไปเผยแผ่ธรรมกัน กิเลสเต็มหัว แยกแต่สิ่งเน่าเฟะไปสอนกันนะ เขาไม่รับหรอก

แต่ถ้ามันเป็นธรรมนะ คุณติ ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่นอยู่หนองผือ ชาวบ้านเขาจะไปทำบุญ เขาต้องซื้อแปลงนาเข้าไป เอาเกวียนผ่านแปลงนาเข้าไป แม้แต่ไม่มีถนุน เขายังพยายามเข้าไปหาเลย

นี่ก็เหมือนกัน เราไม่ต้องไปสอนเขาหรอก เราดูใจเรา เราทำตามหน้าที่ของเรา ข้อวัตรปฏิบัติ มันต้องรักษานะ เพราะถ้ามันขึ้นเกี้ยวขึ้นคร้านนี้โดยกิเลสนะ ครูบาอาจารย์บอกว่าให้ภาวนา แล้วเรื่องข้างนอกอย่าไปยุ่งกับมัน

เราเอาของสงฆ์มาใช้ เติงตั้งที่เราใช้ เวลาเราไปธุระค์ ไปที่ไหนก็แล้วแต่ เราเอาของสงฆ์มาใช้ เวลาเราจากที่นั่นไปแล้วเราไม่เก็บ เป็นอาบัติปาจิตตีย์ เพราะของสงฆ์มันไม่มีชีวิต เติง ตั้ง มุ้ง หมอน มันไม่มีชีวิต มันมาเองไม่ได้ มันกลับเองไม่ได้ คนจะใช้มันไปเอามันมา ใช้มันเสร็จแล้วไม่เอาไปเก็บ เพราะอะไร เพราะข้อวัตรปฏิบัติมันอยู่ที่หัวใจใจโง่โง่ ถ้าเราไม่เก็บเองก็ดี ไม่ฝากให้พระองค์อื่นเก็บก็ดี จากที่นั่นไป เป็นอาบัติปาจิตตีย์ เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าไม่ทำ มันก็เป็นอาบัติ ถ้าทำ แยกรับจนเป็นสิ่งที่ เป็นโลกๆ ไป มันจะเอาสิ่งนี้เชิดชูเพื่อเราจะเอายศถาบรรดาศักดิ์ มันก็ผิดนะ

แล้วสมควรมันอยู่ที่ไหน การสอนโดยไม่ต้องสอนจะสอนอย่างไร? ก็สอนเรานี้ไง มันมีประสบการณ์ มีครูมีอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านทำมา ครูบาอาจารย์ท่านทำมานะ

การวะ ๖ ถ้าสำนักไหน การวะ ๖ ยังปฏิบัติกันอยู่ สำนักนั้นจะเจริญรุ่งเรือง หมั่นประชุมกัน เนืองนิตย์ พร้อมกันประชุม เลิกประชุมพร้อมกัน ของเสียบของหายต่างๆ อัจฉริยะ อากันตุกวัด การต้อนรับแขก เขาก็ต้องมีหน้าที่ของเขา คุณติ การดูแลภิกษุไข้ ถ้าภิกษุไข้ วัตรของผู้ดูแล ก็ต้องรู้จักยา รู้จักดูแลรักษา วัตรของผู้ถูกดูแลจะต้องเป็นคนเข้มแข็ง จะต้องเป็นคนที่ยินยอมตามที่หมอเขาว่า จะต้องดูแลตัวเอง ไม่ใช่เราเป็นผู้ป่วย เขาก็ต้องดูแลเรา แล้วกินนอนเป็นเด็กอ่อนไปเลย จะต้องออกอ่อนกัน นี้อาบัติทั้งนั้น ทิ้งมันไป! ไม่ต้องไปดูแลมัน! มันผิดทั้งนั้นละ

มันต้องเข้มแข็งทั้ง ๒ ฝ่าย เข้มแข็งไปหมดเลย นี่วัตรปฏิบัติ แล้วตรงไหนมันสมควร? สมควรตรงนี้ไง สมควรตรงที่ว่าเขาต้องเข้มแข็งขึ้นมา ไม่ใช่จะเอาแต่ใจของตัวเอง แล้วใจของตัวเองมันคืออะไร ใจของตัวเองมันคือกิเลสทั้งหมด แล้วไปเอาใจกิเลสได้อย่างไร ไปกล่อมเลี้ยงกิเลสไว้ให้อยู่บนหัวหรือกิเลส กำลังจะฆ่ามันอยู่ แล้วต่างคนต่างมาอ่อนแอกันอยู่ แล้วมันจะฆ่ากิเลสได้อย่างไร

มันต้องเข้มแข็ง เข้มแข็งในธรรมวินัย ไม่ใช่เข้มแข็งจนออกนอกกลุ่มนอกรทาง นั่นไม่ใช่ การเข้มแข็งหรืออ่อนแอมันต้องอยู่ในธรรมวินัย อ่อนแอกับอ่อนโยนต่างกัน คนอ่อนโยน คนเข้มแข็ง คนอ่อนแอ คนแข็งกร้าว มันต่างกันทั้งนั้นนะ สิ่งนี้มันต้องฝึกฝนนะ

ต้นไม้มันจะเจริญเติบโตขึ้นมา มันผ่านฤดูกาลนะ ฝนแล้ง ฝนมากเกินไป แชน้ำมากไป รากเน่า มันต้องแก้ไข ระบายน้ำ ต้องเอาน้ำมาเพื่อให้ต้นไม้มันโตขึ้นมา ประสบการณ์ของชีวิต ประสบการณ์ของครูบาอาจารย์ท่านผ่านโลกมา รัตติกาล เป็นผู้มั่งคั่งร่ำรวย ผู้ที่ผ่านกาลผ่านเวลามา สิ่งนี้มันฝึกฝนกันมา

เรามีครูมีอาจารย์นะ ในเมื่อมีครูบาอาจารย์ สิ่งที่ดีที่สุด เก็บเป็นประโยชน์กับเรา สิ่งที่ไม่ดี ไม่มีใครดี ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ไปหมด สิ่งที่ไม่ดี ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านนั้นที่ละนิสสัยได้ ครูบาอาจารย์ของเราละนิสสัยไม่ได้ แต่ละกิเลสได้ กิเลสคือการเห็นแก่ตัว กิเลสคือการเอาเปรียบเขา กิเลสคือการอยากขึ้นหน้าคน ครูบาอาจารย์กิเลสละได้ แต่กิริยาละไม่ได้

กิเลสละได้ เพราะอะไร เห็นใหม่ ท่านไม่เอาเปรียบเขา ไม่เอาเปรียบใครทั้งสิ้น ธรรมไม่เอาเปรียบใครหรอก ธรรมมีแต่เมตตา ธรรมมีแต่เผื่อแผ่ มีแต่เจือจางกัน สิ่งนี้เป็นธรรมนะ สิ่งที่เป็นธรรม แล้วเราอยู่นี่ สิ่งนี้มันออกมาจากเจตนาที่บริสุทธิ์ มันซึ้งใจ ไม่ได้ออกมาด้วยเล่ห์

ให้ด้วยเล่ห์ ทุกอย่างด้วยเล่ห์ ความเป็นเล่ห์ไม่มีคุณค่าเลย เพราะให้มาแล้วมันสะกิดใจ แต่ถ้าโดยธรรม ผู้รับมันจะฝังใจ เราเป็นคนทุกข์คนยาก มันมีเหตุการณ์ที่วิกฤติ แล้วมีคนมาช่วยเหลือเรา สิ่งนี้จะฝังใจไปตลอดชีวิตเลย นี่เขามีคุณมาก เวลาทำทาน ทำบุญกุศลกัน นี่สิ่งที่ควร สิ่งที่เกี่ยวข้อง ถ้าออกมาโดยธรรม

ถ้าออกมาโดยเล่ห์ จะช่วยเหลือมากขนาดไหนเราก็ไม่ค่อยสบายใจ สิ่งที่ไม่สบายใจ มันเกิดมาจากไหนล่ะ ของเหมือนกัน แก้วแหวนเงินทองเหมือนกัน ช่วยเหลือเจือจานเหมือนกัน ทำไมให้แล้วมันไม่สบายใจล่ะ ถ้าให้แล้วมันสบายใจ มันสบายใจที่ไหนล่ะ สบายใจเพราะมันออกมาจากเจตนาที่บริสุทธิ์ เห็นไหม สิ่งที่เป็นธรรม

ย้อนกลับมาที่เรา ย้อนกลับมา ต่างคนต่างรักษาใจ ให้สังขะนี้บริสุทธิ์ สิ่งบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ ด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ ถ้าเจตนาที่มันดี ทำแต่สิ่งที่ดี ไม่ต้องไปหวังให้ใครเขาชื่นชมนินทาหรือ เขาเห็น แต่ถ้ามันเป็นเล่ห์ ทำคิขนาดไหน ยิ่งทำคิเขายังยิ่งหนี ยิ่งทำคิเขายังไม่เข้ามาใกล้เราเลย ทำไมมันเป็นอย่างนั้นนะ เพราะอะไร เพราะมันเห็นโดยเล่ห์ไง

แต่ถ้าเป็นความจริง สิ่งที่ดีทุกคนปรารถนา คนมีหุมีตา ปิดกันไม่ได้หรอก โลกนี้ไม่มีความลับหรอก เราเป็นคนทำ เราเป็นคนรู้ เราเป็นคนรู้ปับ กิริยาที่แสดงออกมันฟ้องหมด มันฟ้องโดยวัตถุ โดยกิริยาท่าทาง แต่ถ้าเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เห็นหมดนะ ฤๅษีในสมัยพุทธกาลทำว่าเป็นผู้มีศีล จะกินเหยี้ย เหยี้ยมันก็มากราบ รอให้เข้ามาใกล้ๆ ถึงสุดท้ายเข้ามาใกล้ๆ ก็เอาวัตถุไป จะฆ่าเหยี้ย เหยี้ยมันไปแต่ไกลเลย “โอ้โฮ! เห็นกิริยาสงบเสงี่ยม ก็นึกว่าเป็นสิ่งที่ไว้ใจได้ จะไปให้ไกลเลย สมณะชีพรามณ์ไว้ใจไม่ได้เลย” แม้แต่สัตว์มันยังดีได้ ถ้าพูดภาษาตรงๆ สัตว์มันยังค่าเลย สัตว์มันยังค่าได้ มันค่าว่าเอว่ามันมีแต่กิริยาภายนอก หลอกหลวงกัน สิ่งนี้เราไม่ทำ เราจะทำสิ่งที่ดีๆ

เพราะความลับไม่มีในโลก เราทำในหัวใจของเรา เราต้องรู้ในหัวใจของเรา ทำสิ่งที่ดีๆ สิ่งที่ดีๆ นี้ทำเพื่อใคร? ทำเพื่อบูชาธรรม ใครจะเห็นหรือไม่เห็นข้างหัวมัน กาลเวลานะ กลิ่นของศีลหอมทวนลม นี่กลิ่นของศีล แล้วถ้ากลิ่นของธรรม กลิ่นของธรรมมันกังวาน เวลาแสดงธรรมขึ้นมาไม่ใช่ว่ามีแต่มนุษย์ฟัง สิ่งที่เราไม่เห็นมันก็ฟังได้ เพราะเสียงมันฟังกันไป สิ่งนี้มันเข้าถึงหัวใจ มันสะท้อนกิเลส ถ้ามันสะท้อนกิเลสมันก็สะท้อนชั่วหัวใจ เพราะกิเลสมันอยู่ที่ใจ

แล้วถ้าเวลาเราชำระกิเลส กิเลสที่หลุดออกมาจากชั่วหัวใจ มันสะท้อนโลกธาตุ โลกธาตุมีดิน น้ำ ลม ไฟ แล้วหัวใจเราห้วนไหว ร่างกายเรามันขนพองสยองเกล้า มันสะท้อนโลกธาตุใหม่ ถ้าสะท้อนโลกธาตุ มันสะท้อนกิเลส เวลากิเลสมันหลุดออกไปจากใจที่ละเลาะๆ มันสะท้อนโลกธาตุเลย สิ่งนี้อยู่ที่เรานะ ถ้าความบริสุทธิ์อย่างนี้ เราถนอมรักษาอย่างนี้

คุณธรรม หน่อของธรรมจะเกิดจากใจของเรา หน่อของกิเลส ป่ารกชัฏ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ตัดป่าให้หมด แต่ต้นไม้ไม่ได้ตัดแม้แต่ต้นเดียว หน่อของธรรมมันโผล่ขึ้นมา มันผุดขึ้นมาในหัวใจเราด้วย ตัดป่ารกชัฏ กิเลสในใจของเรา ตัดมันให้หมด ทำลายมัน ทำลายยาก แต่ก็ต้องทำลาย ทำลายเพราะเราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เราเป็นลูกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นลูกของกษัตริย์ แต่ลูกของกษัตริย์ต้องมีศักดิ์ศรี การดำรงชีวิตของเราให้มันซื่อสัตย์กับศีลกับธรรม อย่าออกนอกกลุ่มนอกทาง ทำอะไรให้อยู่ในศีลในธรรม แล้วประพฤติปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาจะเกิดกับเรา ถ้าปัญญาเกิดกับเรา ชำระกิเลสของเรา มันจะเป็นประโยชน์ของเรา

ศากยบุตรพุทธชินโรส ศากยบุตรบวชมาเป็นสมมุติสงฆ์ บวชมาในศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นศากยบุตรในหัวใจ ใจเป็นพุทธะ ใจเป็นพุทธะในหัวใจของเรา แล้วเราจะซึ่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก เอวัง